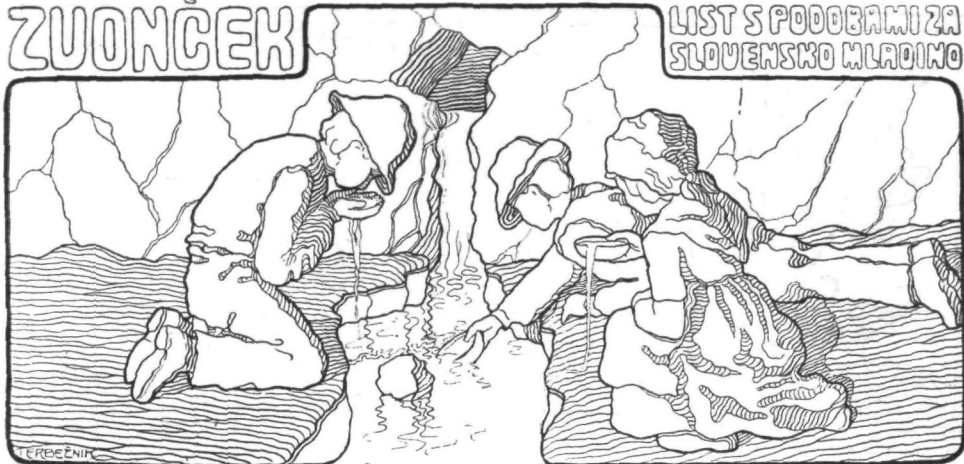

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. sušca 1915.

Leto XVI.

Oblačka.

Med ovčicami se belimi
božja izprehaja Mati,
čredo sem in čredo tja
zvršča po nebeški trati.

* * *

Ovčice — oblački
se mirno pasó,
kot sladki kolački
pod nebom gredo.

Oblačka pa dva
od črede ušla;
in glej, nepokorna je sina
popila presinja modrina.

Jokala se zdaj
sta, kesala se zdaj:
oko Pastirice ju vzrlo,
ljubeče se vanja uprlo:

In tja med ovčice, med bele,
Marija pogledat gre:
spet črede oblačkov so cele,
v oblekah se jasnih blesté . . .

„Ker ódšla iz srede
nebeške sta črede,
obleko svetló
vama slečem zato.“ —

Oblačila svetla
jima je odvzela
in begunca v plašče
temne je odela.

* * *

Znižala sta črna se oblaka,
proti zemlji žejni sta odplula,
zajokalala in v potokih solze lila.
zemljico sta žejno napojila.

Jima je obleka zablestela,
plašča temna že sta svetla, bela:
Mati sinoma je odpustila,
spet med bratce ju je uvrstila.

Andrej Rapè.